

Joan Febrer

**VOLEM
VEURE JESÚS
DE LA MÀ DE JOAN**

EMAÚS 102

Joan Febrer

Volem veure Jesús,
de la mà de Joan

Col·lecció Emaús 102
Centre de Pastoral Litúrgica

Sumari

Introducció	9
1. La “carn” de la Paraula (1,1-18)	17
2. El Baptista, l’amic de l’espòs (1,19-36; 3,22-36)	23
3. El camí: baixada i pujada (14,1-14)	26
4. Obres significatives (5,17-47)	30
5. Diàlegs de tu a tu (4,4-26).....	37
6. Deixebles i “deixeble estimat”(1,35-51; 13-17)	46
7. El manament nou (13,1-35)	52
8. La veritat que ens fa lliures (8,31-59).....	57
9. Plenitud desbordant de vida (1,16-17)	62
10. El pastor i el ramat (10, 1-21)	69
11. El procés (18,12-19,16).....	74
12. Religiositat incrèdula (5,19-47; 8,31-59).....	79
13. El senyal de la creu (3,14-15; 8,28; 12,22).....	85
14. De la “carn” a “l’esperit” (14,15-31; 16,4-15)	91
15. Dolors de part (15,18-16,4; 16,16-24).....	95
16. “Hem vist el Senyor”(20-21).....	99
Epíleg: La carn de la fe	103

7. El manament nou (13,1-35)

ESTIMAR

Els mots “*estimar, estimació, estimat*” (traducció del grec *agapao, agapé, agapetés*) apareixen 320 vegades en els escrits del Nou Testament, entre els quals destaquen per la freqüència del seu ús els escrits de Joan: 106 vegades. Aquesta estimació va en totes direccions: amor de Déu i a Déu, de Jesucrist i a Jesucrist, i amor dels uns als altres entre els deixebles de Jesucrist. Es tracta sempre d’una estimació més fonda i duradora, més gratuïta i desinteressada que l’amor sentimental i eròtic.

Font: *Diccionario exegético del Nuevo Testamento*. H. Balz i G. Schneider. Ed. Sígueme. Salamanca, 2001

a. Qüestions

¿Què és primer, estimar o ser estimat, estimar gratuïtament o estimar-se recíprocament?

¿L’amor a Déu i l’amor als altres s’avenen?

¿Com donar a la nostra Església el rostre del manament nou?

b. Meditació

La norma bàsica que regeix la comunitat de deixebles, abans que qualsevol tipus d'organització i distribució de rols, és el conegut com a *manament nou* formulat amb aquestes paraules: “*Us don un manament nou: que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat*”. Si ens hi fixam, aquest manament nou entre els deixebles no té com a pauta i mesura *l'amor a un mateix* (segons Levític 19,18 reprès per altres formulacions en els sinòptics), sinó l'amor que ell, Jesús, ens ha tingut primer: “*Tal com jo us he estimat*”.

Ser estimats és idò primer que estimar. “*Tal com el Pare m'estima, també jo us estim a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor*”, diu més endavant (15,9). I en l'hora decisiva de la passió, Jesús, “*que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem*” de donar la vida; perquè no hi ha amor més gran que donar la vida pels amics (15, 13). Déu estima el món sencer i vol la seva salvació, però aquest amor sense fronteres es personalitza en els deixebles. La fraternitat d'aquests neix doncs de l'amor amb què el Pare estima el seu Fill i aquest estima els seus deixebles. És l'amor gratuït de Déu que crea lligams nous de comunió.

D'aquí brolla l'**amor agraït** d'estimar qui ens ha estimat primer i la conseqüència d'estimar-se recíprocament els qui han rebut aquesta prova suprema d'estimació. L'amor dels uns als altres es manifesta en el servei recíproc, tal com Jesús mateix ho ha representat en el lavatori de peus: “*Si doncs jo que sóc el Mestre i el Senyor, us he rentat els peus, també vosaltres us heu de rentar els peus els uns als altres*”. El manament nou es concreta no en paraules sinó en gestos de servei recíproc seguint l'exemple de Jesús,

mestre i senyor. Rentar-se els peus vol dir abaixar-se al nivell més humil de l'altre, allà on el camí de la vida resulta més feixuc i brut. El servei anul·la les categories jerarquitzadores i dóna dignitat tant al qui és servit com al qui serveix.

El manament nou té **direcció d'anada i tornada**, és a dir, que és per a viure'l en la reciprocitat *dels uns als altres*, donant i rebent: rentar els peus dels altres i deixar-se'ls rentar, acollir i ser acollit, perdonar i ser perdonat, ajudar i ser ajudat, ensenyar i aprendre, saludar i ser saludat... Perquè el qui mana en la comunitat no és per als altres un pare del qual neix la comunitat sinó un condeixible de l'únic Mestre, amic d'una comunitat d'amics, germà del Senyor que ens ha agermanat els uns amb els altres. Ara bé, aquest amor recíproc només es pot donar en condicions d'igualtat, i si perdura la desigualtat, és un amor que promou la igualtat; és l'amor servicial que exclou tant la indiferència i la rivalitat com el paternalisme. És com l'amor entre esposos, entre germans i companys, però molt més, perquè s'ha de practicar entre deixebles d'aquell que ens ha estimat primer.

L'amor recíproc del manament nou tendeix a **superar els dualismes** Déu i nosaltres, jo i els altres, jo i la creació, l'Església de base i l'Església jeràrquica... per avançar junts cap la unitat de la comunió, tal com resa la pregària final del sermó de comiat: "*Que tots siguin u, com tu Pare, estàs en mi i jo en tu*" (17,11-21). No es tracta d'una unitat uniformitzadora imposada des de fora; no és tampoc l'amor de fusió que anul·la la pròpia personalitat, sinó d'aquell amor de comunió entre diversos que brolla de l'amor rebut i donat. És el procés d'extensió als deixebles de l'amor del Fill amb el Pare i del Pare

envers el Fill: un amor que tot ho rep i tot ho dóna. Un amor en camí que fa passes en el diàleg, la recerca de consens, la superació dels conflictes i que s'alimenta de la voluntat del Pare: per açò Jesús prega contínuament al Pare *que tots siguin u*. D'aquesta manera l'amor entre els deixebles s'integrarà en l'amor total de Déu i podrà manifestar enmig del món la seva glòria.

Jo pens que **treballar en la societat per la igualtat** de drets i deures entre homes i dones, joves i ancians, sans i discapacitats, autòctons i nouvinguts... és posar les condicions perquè el nou manament sigui practicable. Ara bé, amb la intensitat amb què ho proclama l'evangeli crec que el manament nou només pot ser viscut en comunitats petites de relacions interpersonals. En aquests grups –comunitats domèstiques, la parròquia i la diòcesi com a comunitat de comunitats– els fidels tenen nom, poden conèixer-se i interessar-se els uns pels altres, i posar en comú els diferents i complementaris serveis. La praxi continuada de pregar junts *en el nom de Jesús* i d'escoltar junts la Paraula és el camí per avançar cap a la desitjada unitat que brolla de l'amor i, alhora, el dinamitza.

Aquestes comunitats han d'evitar el perill de convertir-se en sectes o una espècie de clubs privats: per açò els seus membres, enviats al món que Déu tant estima, cal que treballin desinteressadament a fora en l'àmbit civil per la igualtat i la fraternitat entre tots els conciutadans; però han de poder retornar al caliu acollidor de la comunitat on reforçar-se en allò que és el fonament del seu compromís, com les branques, que si no estan unides a la soca que és el Crist, no poden donar fruit (15,1-10).

L'amor del manament nou és el distintiu, proposat per Jesús, pel qual *“tothom coneixerà que som deixebles*

seus". Les senyes d'identitat no són ni la litúrgia com a ritual, ni un tipus d'organització eficient, ni tampoc el fet de ser estadísticament molts o de tenir una gran influència política o d'estar presents en els grans mitjans de comunicació de masses; el distintiu no és tampoc el fet d'estar molt ben avinguts en idees polítiques o com a classe social, sinó una cosa més simple i més exigent: *estimar-se els uns als altres com ell ens ha estimat*. És més, segons prega Jesús en el sermó del Darrer Sopar, el món ha de poder creure en l'Enviat per l'amor del Pare veient com els seus deixebles viuen en comunió els uns amb els altres.

c. Oració

Som pobres i ens sentim necessitats d'amor, fes-nos sentir el teu amor, perquè siguem com tu, fills que ho reben tot del Pare.

Som germans, fes-nos estimar els uns als altres per la força del teu Esperit que fa brollar en el nostre interior la comunió que tu tens amb el Pare.

Som seguidors teus, fes-nos capaços d'estimar gratuïtament com tu ho has fet amb nosaltres i amb aquells que, enmig de la multitud, esperen qui els escoltarà i se'n farà càrrec.